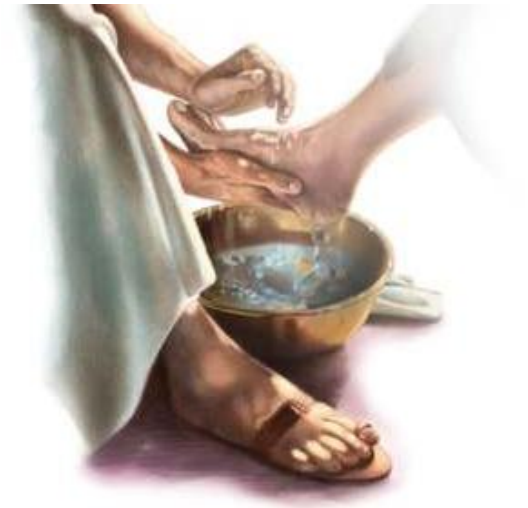


Mi köze a politikához, a közélethez, az Európai Parlamenti vagy az országgyűlési választásokhoz annak a ténynek, hogy az utolsó vacsorán Jézus lehajolt és megmosta a tanítványai lábát?

Számomra ebben a szentírási jelenetben benne van minden, ami a kereszténység lényege és minden, ami a politika, a közélet lényege. Ahhoz, hogy ezt a furcsának tűnő összefüggést elmagyarázhassam, szeretném kérni a Kedves Olvasók együttműködését. Ahogy azt Szent Ignác javasolja szemlélődő lelkigyakorlataiban, éljük bele magunkat a jelenetbe. Képzeljük oda magunkat az utolsó vacsorára, legyünk ott mi magunk személyesen, s éljük át tanítványként, ami történik. Nagyheti lelki ajándékként adjunk magunknak egy órát, amikor csukott szemmel, minden mást kikapcsolva elképzeljük: „én vagyok a tanítványok egyike, az utolsó vacsorán vagyunk…Jézus lehajol, szeliden felnéz rám és megmossa a lábamat…”

Szent Ignác tanácsát követve éljük át a tanítvány érzéseit s érezzük meg, milyen is az a Jézus, aki ezt teszi. A legtöbb bibliai elemzésben azt szokták kiemelni a jelenetből, hogy Jézus alázatos volt, Isten létére képes volt alázatot gyakorolni az ember iránt. A Megváltónak az esendő, bűnös ember iránti szolgáló alázata az, ami hangsúlyt kap az értelmezések többségében. Ez kétségtelenül nagyon fontos eleme a történetnek. De legalább ennyire fontos, hogy ezzel a lehajolással, ezzel az alázattal s egész emberi és isteni működésével Krisztus f e l e m e l t e az embert. Megáldotta. Ezt fejezte ki ott az utolsó vacsorán, ezt üzente azzal, hogy lehajolt, megmosta a gyarló ember lábát s közben felnézett rá: „Szép, értékes és fontos vagy. Jó, hogy a világon vagy. Szeretetre méltó vagy és szeretlek.” Kereszténységünk lényege, hogy felismerjük: ezt Jézus mindannyiunkkal tette és mindannyiunknak üzente. Akkor vagyunk jó keresztények, ha elhisszük, hogy az Isten szeretett gyermekei vagyunk. Ha elhisszük, hogy nekünk személyesen is mondta: „Te vagy az én szeretett fiam, benned telik kedvem!” S hogy nekünk is mondta, hogy „Azért jöttem, hogy életetek legyen, és bőségben legyen…” Nem úgy általában, hanem külön –külön, minden egyes embernek. S ezt a szeretettséget, ezt az

értékességet, ezt az áldottságot kell sugároznunk mások felé, hogy ők is érezzék: fontosak, értékesek, szeretetreméltók. Minden egyes ember. S mi a politika, a politikus feladata? Ugyanez! Azt éreztetni az emberekkel, hogy fontosak, értékesek, szeretetreméltóak. A jó politika és a rossz politika, a jó politikus és a rossz politikus között ez az alapvető különbség. Az egyik semmibe veszi, a másik felemeli, középpontba állítja, szereti az embert. Az egyik az elátkozottság a másik az áldottság érzését adja az embereknek. Nekünk magyaroknak túl sok részünk volt az első csoportból, a rossz politikából és a rossz politikusokból. Akik az elátkozottság érzését sugallták ennek a nemzetnek és a saját pajtási körükön kívül minden magyarnak. Miközben a legnagyobb keresztény kihívásként képessé kell válnunk arra, hogy értük is imádkozzunk, a megtérésükért, két dolgot ne felejtsünk el. Az egyik, hogy Jézus Krisztus is képes volt a harag érzésére. Ő sem tűrt el minden arcátlanságot a szeretet és a megbocsátás jegyében. Ő is kiűzte a kufárokat a templomból, mégpedig kőkeményen. A másik, amit fontos meghallanunk és megértenünk: a keresztény alapelv így szól: szeresd felebarátodat/ellenségedet, mint önmagadat. Ha saját magunkat nem tudjuk szeretni, mert a fontosság, értékesség, szeretettség érzése helyett az értéktelenség, fölöslegesség érzését, az áldottság helyett az elátkozottságot kapjuk azoktól, akiknek alázattal kellene szolgálniuk a nemzetet és felemelni az embereket, nos ha magunkat nem tudjuk szeretni és becsülni, akkor hogy tudnánk másokat szeretni? S főként hogy tudnánk szeretni az ellenségeinket? Először engedjék meg, tegyék lehetővé, hogy értékesnek, fontosnak, megbecsültnek érezhessük magunkat magyarként, „magunkfajtákként”, s majd utána kérjék számon rajtunk az ellenségszeretetet.

S még egy gondolat a Nagyhéten, a keresztény politikáról. A keresztény emberkép alapvetően különbözik attól az emberképtől, amelyet a most uralkodni látszó gonosz erők képviselnek. Az utóbbiban az ember szinte tárgy, eszköz, mások, egy kivételezett elit boldogulásának szolgálatában. A mi keresztény emberképünkben az ember Isten teremtménye, akit az Isten saját képére és hasonlatosságára teremtett. Ez adja emberi méltóságunk alapját. S az Isten minden egyes embert küldetéssel teremtett erre a világra. Minden egyes embernek az élete valahonnan valahová tart: célja van. A politika, a közösség, az állam rendeltetése, hogy segítse, előmozdítsa az Isten tervének a beteljesülését s benne az emberek küldetésének betöltését. Ezt nevezzük úgy, hogy a közjó szolgálata. A keresztény politikus számára a példakép Jézus. Aki lehajolt az emberhez, felnézett rá, szolgálta és azt mondta neki: fontos vagy. Értékes vagy, szép vagy és szeretetreméltó. Szeretlek téged és szeretném, hogy te is szeresd és értékeld magad – hogy képes legyél az embertársaid számára is szeretetet és reményt sugározni.

A Nagyhéten azért imádkozom, hogy az Isten válasszon Jézusnak jó munkatársakat a lábmosáshoz, a szolgálathoz. Adjon a magyar embereknek olyan politikusokat, vezetőket, szakembereket, akik azt tekintik hivatásuknak, hogy kigyógyítsák a magyar embereket és a magyar nemzetet az elátkozottság érzéséből s megadják nekünk az áldottság érzését. Akik elhajolva minden magyarhoz, felnézve minden magyarra, azt tudják éreztetni velünk: Értékes, fontos és szeretett vagy!

Húsvétra készülődve azt is kívánom minden kedves olvasónak, s minden magyarnak, hogy haljon meg bennünk az elátkozottság érzése és Krisztus Húsvéti feltámadásával együtt támadjon fel bennünk az áldottság érzése. Segítsük ebben egymást is. Boldog Feltámadást kívánok!

Hittel, reménnyel és szeretettel:

Morvai Krisztina

kép: garadnagk.blogspot.com